

nte is de
nats.
t de kerk
t der he-
dat rijk
natselijke
vel daar-
(Matth.
het fun-
prediking
van kerk
ek, waar-
spreken
28:23,
rken van
wordt bij-
rijk. Pau-
dat zelf-
ingen —
Koning
e kerk is
Gods on-
grooten
feit, dat
nings-
als naar
Christus
p, dat in
na den
Psalm 2,
Heere en
ring van
Christus
heiligen
omtrent
de nieu-
e.v.
s uiteen,
st is een
gaderen".
Gods uit
over den
over wat
v, bij Zijn
avid, die
ft in Zijn
macht ge-
n zich to-
rgaderd
de ver-
een volk
het rijk
om. Ook
verstaan,
als de
nelen.
Zelf ons
stus, den
t woord:
ze Petra
van het
zal u de

slutels geven van het koninkrijk der hemelen....."
(Matth. 16:18 en 19).

Christus spreekt hier als in één adem van Zijn gemeente, de kerk („ekklesia") en van het koninkrijk der hemelen. Als Hij spreekt van Zijn „ekklesia", gebruikt Hij in aansluiting aan de Griekse vertaling van het Oude Testament voor Zijn volk den naam van het Israël der oude bedeeeling.

Israël was immers in zijn vergadering de „qahal Jahweh", de vergadering van de burgers van het rijk Gods (zie vorig art.). Als zodanig was het ook het huis des Heeren.

Nu reserveert de Christus den naam van „ekklesia", „qahal", „volksvergadering" en ook dien van „huis des Heeren" voor de Zijnen. Zijn gemeente als het ware Israël is ook de ware volksvergadering van het rijk der hemelen, dat nu nabij gekomen is. De leden daarvan zijn de burgers van de „polis" daarboven. Zij hebben het burgerrecht van Israël. Hun namen staan geschreven op de hemelsche lijst van gehoorzame onderdanen van dat rijk (vgl. o.a. Luc. 10:20, Phil. 4:3, Hebr. 12:23).

Petrus ontvangt als ambtsdrager samen met de andere discipelen (vgl. Matth. 18:18) de sluitels van dat rijk. Hier komt de gedachte van de kerk als volksvergadering van het koninkrijk Gods wel heel sterk naar voren. Hier blijkt de nauwe samenhang van kerk en koninkrijk wel op zijn duidelijkst. Spreekt de Christus van beide niet met een soortgelijk beeld („bouwen" en „sluitels"), het beeld van het huis des Heeren.

Vooraf bij Matth. 16:18 en 19, een Schriftplaats die telkens naar voren komt en komen moet bij het spreken over de verhouding van kerk en koninkrijk Gods, dienen wij, in verband met heel de Schrift van Oud en Nieuw verbond beide, de kerk te zien als de volksvergadering van het rijk der hemelen. De tucht der kerk is bediening van de sluitels van het hemelsrijk, vgl. ook Matth. 18:15 e.v. Bij de tucht is dus het burgerrecht van den staat in de hemelen in het geding. Het gaat daarbij om het kindschap van ons aller moeder, van het Jeruzalem dat boven is. Het gaat daarbij om de goederen van het koninkrijk en wel allereerst om het lid zijn van de kerk, het mogen verschijnen als gerechtigd burger in de vergadering van het volk van God.

Wat blijft er, gezien dit alles, over van de scherpe (onder)scheiding van kerk en koninkrijk Gods als twee aparte terreinen, gelijk die door Dr. Westerink wordt geponeerd? Antwoord: niets.

De kerk als volksvergadering is door God gezet in het centrum van Zijn rijk. De leden ervan zijn overgebracht in het koninkrijk van den Zoon Zijner liefde (Col. 1:13). Om hen als het ware Zoon van Abraham bekeerling en zondenvergeving te verleen is de Christus verhoogd (Hand. 5:31). Zij vormen op grond van Christus' verlossingswerk een koninkrijk (Openb. 1:6) en weten hier geen blijvende „polis" te hebben, maar de toekomstende te moeten zoeken (Hebr. 13:14, vgl. 11:10, 13-16, Openb. 21:2). Ze zijn genaderd tot de stad van den levenden God, het hemelsche Jeruzalem (Hebr. 12:22). Ze zijn als medeburgers der heiligen geroepen zich waardig het evangelie van Christus te gedragen (Phil. 1:27). Door hen, leden der „ekklesia", wordt aan de overheden en de machten in de hemelsche gewesten verkondigd de veelkleurige wijsheid Gods (Ef. 3:10). Ja, terwille van hen, die het heil zullen beërven, worden de engelen uitgezonden als dienaren van het rijk Gods.

Waar God zóó Zijn gemeente heeft gemaakt: volksvergadering van het koninkrijk der hemelen, wie zal dan scheiden wat Hij samenvoegde: Zijn rijk en Zijn kerk?

Amsterdam.

J. FABER.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Jaren geleden, het was in de dagen na den vorigen wereldoorlog, had ik het groot genoegen af en toe in den trein een zeer interessant gesprek te voeren met een van onze meest bekwame diplomaten, die in Versailles een belangrijke rol speelde en voor ons land veel kwaads mocht keuren. Het interessante kwam van zijn zijde, zoodaals gij zult begrijpen.

De man is nu niet meer onder de levenden, en ik kan er dus vrijuit van vertellen. Hij legde trouwens geen geheimhouding op.

Ik hoorde veel vertellen van de methoden der diplomatie.

Hij moest van de z.g.n. openbare diplomatie, zoodaals wij die nu leeren kennen in de U.N.O. en in den Veiligheidsraad, niets hebben. Hij zei: niets geheimer dan de openbare diplomatie.

De geheime heeft ook haar eigenaardige methoden, dat weet gij wel, als gij Tailleyrand kent. Nu, ik had toen net een groot werk over dien diplomaat gelezen.

Wat is noninterventie, zoo vroeg een jong diplomaat aan dien Franschen staatsman? Hij antwoordde: non-interventie, mijn vriend, dat is soms interventie.

En bekend is zijn woord: de taal is ons gegeven om onze gedachten te verbergen.

Zie eens, zei de diplomaat, dit geldt niet alleen voor de diplomatie, het is ook wel eens zoo in het parlementair debat. Gij weet wel, dat het voor een minister een goede kunst is een schitterende rede te houden en niets te zeggen.

En zoo zijn er andere kunsten meer.

Ik merkte toen op: ja, nog onlangs klaagde een pas opgetreden minister, even voor hij vele redevoeringen met zeer vele wenschen of eischen had te beantwoorden: wat maakt men het mij toch moeilijk. Maar toen waagde ik het hem te zeggen: denk er wel om, excellentie, het is dien kamerleden menigmaal meer om hun rede, dan om u w antwoord te doen. „Zij hebben het toch maar gezegd".

Dat is volkomen juist, antwoordde de diplomaat, ben ik zelf niet minister geweest?

En toen herinnerde ik hem een geval uit zijn eigen dag als minister, toen een der heftigste kamerleden er zich danig over beklagde, dat de kamer omtrent een gezicht met België zoo onvolledig werd ingelicht.

De minister zei toen: ik stem dat toe, en ik zal thans ook de meest volledige inlichtingen geven. Zie eens, het geval zit zoo: wij konden het niet eens worden. En daarna ging hij met het meest effen gezicht, onder bulderend gelach der kamer, tot een ander onderwerp over. Hij lachte nog smakelijk om dat geval. Het was wat lastig, zei hij.

Maar was er indertijd niet een minister — Cort van der Linden — die in een dergelijk moeilijk geval een hoogst ernstige rede vermocht te houden en — niets te zeggen?

Dat is altijd beter dan een slag om den arm, of een

onwaarheid te vertellen, want, zoo zei hij heel ernstig: dat mag nooit, dat weet U wel.

Er is in de politiek en in de diplomatie één manier die niet door den beugel kan. Men zegt iets nooit te zullen doen, terwijl men toch reeds van plan is het wel te doen.

Deze methode kennen wij thans ook.

Wij moeten dan maar eens denken aan Sir Stafford Cripps, die zei: devaluatie? Nooit, nimmer, niemals, au grand jamais, never. Als het moest in alle talen. Maar het besluit was toen reeds genomen.

Mijn diplomaat zei: de beste diplomatieke kunst is altijd de volle waarheid te zeggen en zich daarnaar te houden.

Ik zag hem met eenige verwondering aan en vroeg: kan dat altijd?

Laat ik U eens wat vertellen, zei hij.

Daar was eens een joodsch zakenman, die aan een concurrent de vraag stelde: waar ga je morgen heen?

De man zei: naar Hamburg.

Toen dacht die koopman: dat doet hij natuurlijk niet en ik ga dus morgen naar Hamburg.

De eerste, die hij daar ontmoette, was zijn concurrent.

Hij ontstak in groote woede en zei: wat heb je mij toch gemeen belogen.

Ik? riep de ander verontwaardigd. Ja — want je zei: ik ga naar Hamburg en je doet het ook.

Het antwoord was: altijd waar, mijn vriend, altijd waar wezen.

Nu ik de verslagen las van de openbare diplomatie in de Haagsche synode, en de artikelen daaromtrent in de synodocratische kerkelijke pers, dacht ik telkens aan die gesprekken over de wereldsche diplomatie. En ik weet vast, dat, als ik mijn diplomaat daarvan kon vertellen hij de handen van verbazing ineens zou slaan en zeggen: maar zulk een „Unverfrorenheit" heb ik in mijn vak nog nimmer ontmoet.

Dat is nu eenmaal fenomenaal. Is dat kerkelijke diplomatie? Daar doet, die ik ken, verre voor ten onder.

Als treffend voorbeeld neem ik nu een artikel van dr van der Zanden, illustre synodelid. Dit artikel werd mij door een vriend toegezonden. Het stond in de „Groninger kerkbode", van 12 November.

Het geval van de binding eerst.

Ik merk vooreerst op, dat dit woord tusschen aanhalingsteekens is geplaatst, zoodaals sommige theologen thans woorden als: openbaring, schepping, val, verlossing, opstanding, enz. vromelijk gebruiken, alsof zij er in gelooven, maar zij zetten ze tusschen aanhalingsteekens.

Dus eerst de „binding".

Het voorname synodelid, dr van der Zanden, schrijft: „het gaat om de handhaving van het genadekarakter van het Verbond tegenover de uitwendige verbondsopvatting. Op dit punt geven wij niets toe. Het loslaten van deze „binding" zou beteekenen een loslaten van onze gereformeerde belijdenis. Hierover waren wij het ook in Den Haag allen eens. Daarom werd de Vervangingsformule van 1946 gehandhaafd.

Nu heeft de propaganda altijd beweerd en ze beweert nog, dat onze kerken gebonden zijn aan het houden der kinderen voor reeds wedergeboren bij den doop. Dit is een leugen, maar het had indertijd door de synode duidelijker en krachtiger gezegd kunnen zijn, dat het een leugen is".

En dit was dan dus hier de fout.

Soemba bericht gezonden heeft over den toestand van de school. Deze is klaar, en al in gebruik genomen. Uw brief aan mij is door ds Tanahomba ook voorgelezen aan verschillende schoolbestuursleden in Melolo op 10 Juni. In onze vergadering te Maoe Maroe op 13 en 14 Juli bleek echter, dat zij nog niet geschreven hadden, omdat een en ander nog niet goed geregeld was. Het is heel normaal dat de broeders in Nederland (Gouda) ongerust zijn omtrent de school op Soemba. Ik hoop, dat het bestuur van de schoolvereeniging in Gouda spoedig de rapporten van den toestand van de school op Soemba ontvangt.

Over het schoolreglement zijn we reeds lang bezig (andere vertaling: de regeling van de school) en stellig zult u de rapporten van het schoolbestuur ontvangen.

Over den toestand van de school zijn we zeer tevreden. Hoewel de helft van onze leerlingen van ver moet komen, b.v. Lalindi, Kananggar, enz., zie kaart, zien de ouders en de kinderen er niet tegen op om naar Melolo te gaan. En hoewel er nog geen internaat voor de kinderen is, zijn zij ook tevreden te midden van hun Savoneesche en Soembaneesche broeders te Melolo te verblijven. Dit spruit voort uit de opkomende begeerte van de kinderen om te leeren. Ook verscheidene heidenkinderen bezoeken de school. De radja van Melolo en de eigenaar van den grond, waarop de school staat, hebben met alle bereidwilligheid toestemming gegeven tot het gebruik van een uitgestrekt terrein. Dat alles is tot stand gekomen met de hulp des Heeren, zoodat alles goed verloopt.

Op 1 Juli hoorde ik van een schoolbestuurslid het aantal leerlingen: klas III: 22 Chr. leerlingen en 5 heidenkinderen (18 jongens en 9 meisjes); klas IV: 21 Chr. leerlingen en 5 heidenkinderen (19 jongens en 7 meisjes), totaal 53. Op onze vergadering te Maoe

Maroe op 13 en 14 Juli is het plan opgevat ook de eerste en tweede klas te openen, opdat de school een lagere school met 6 klassen worde. Voor het heden is dit nog te bezwaarlijk, omdat er nog geen nieuwe onderwijzers zijn en het aantal banken is nog niet voldoende en er is nog geen internaat. Het aantal leerlingen is vermoedelijk voldoende en hulponderwijzers kunnen mogelijk ook verkregen worden. De financiën zijn thans vanzelfsprekend nog wel wat bezwaarlijk. Met de nog geen f 400, die wij goeroes bij elkaar brachten, is ook nog maar de helft van de bouwkosten der school betaald. Als ik me niet vergis, is er pas f 200 betaald en aan Jo Hong Khoen heeft het schoolbestuur nog veel schuld. Ik vertrouw, dat de liefde van de broeders in Gouda niet zal ophouden, wanneer zij bericht ontvangen van het schoolbestuur op Soemba. Van 7 April is er een vaste onderwijzer voor de school, n.l. br D. Hina Radjah. Vroeger was hij onderwijzer op een school van de synodale zending op Soemba. Maar hij vroeg ontslag uit zijn betrekking met prijsgeving van honderd(en) guldens tractement en ontvangt tijdelijk van het schoolbestuur f 70 (als ik me niet vergis). Die broeder behoort tot de vrijgemaakte groep van vroeger af en begon weer te werken in den Japanschen tijd. Omdat hij indachtig was aan de moeilijkheid voor onze school om onderwijzers te krijgen, voelde hij zich gedwongen de synodale school te verlaten. Deze onderwijzer heeft een groot gezin. Alles bij elkaar 9 personen en ze zijn genoodzaakt van die f 70 zeer zuinig te leven, want ze kunnen er in Melolo slechts ongeveer 2 weken van leven. (Misschien is het noodig, dat ik de prijzen op de passar (markt) te Melolo meedeel: rijst f 1 per kg, visch f 2.50 per kg, olie f 1.50 per flesch, witte suiker f 1.50 per kg, koffie f 3.50). Wij hopen, dat ook deze broeder geduldig zal zijn, evenals de goeroes indijil in hun verantwoordelijk-

heid voor de bevordering van het rijk des Heeren op Oost-Soemba.

De evangelieprediking. Er kan gezegd worden, dat het noodig is dat op vele plaatsen nieuwe goeroes aangesteld worden, maar er zijn veel te weinig arbeidskrachten. In de „Geopende deur", nr 1, Oct. '47, 1e jrg. kunt u lezen van 18 gemeenten, die 947 zielen telden. Maar thans zijn er alleen al in de bergen, d.w.z. het binnenland, reeds vier nieuwe plaatsen, die voortdurend bezocht worden, nl. Pindoewatoe, Parai Amang, Lai Bangi (La Mara), Mihrang Mata. Mogelijk kunnen Wai Rara en Loloekoe ook bezocht worden, want daar zijn ook mensen, die voortdurend begeeren het evangelie te hooren van de zijde van onze Vrijgemaakte kerken. Dus zijn er in het binnenland reeds 15 plaatsen, die bearbeid worden en mogelijk kunnen er 17 plaatsen komen. Van het kustgebied weet ik niet met zekerheid hoeveel plaatsen er totaal bearbeid worden. Als ik mij het goed herinner zijn er dat 13 totaal. Gezien dit alles is het beslist noodig dat er goeroes komen, die zichzelf kunnen geven. Het stichten van scho'en is dus van het grootste belang, opdat daarvan weer leerlingen kunnen komen voor de opleidingsschool voor goeroe indijil. Moge de Heere bestendig het werk doen voortgaan en de inspanning van de schoolvereeniging in Nederland (Gouda) zegenen.

Maoe Maroe. Van 1947 tot heden zijn zes heidengezinnen, één gezin van een afgesneden broeder, twee belijdende leden van de synodale, toegetreden tot de Vrijgemaakte gemeente van Maoe Maroe. Totaal 23 zielen. In 1947 zijn veel kinderen overleden door buikziekte (dysenterie) en dit jaar zijn reeds drie belijdende leden en drie catechisanten overleden aan besmettelijke ziekten, die ook deze maand nog heerscht. Van een broeder, die 2 Juli overleed en 4 Juli begraven